

# SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

|                                                                                                                                                  |                                                                                                                                    |                                                                                                                                                                                                                         |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <div>ELŐFIZETÉSI ÁRAK:</div> <div>Egész évre . . . . . 4 frt.</div> <div>Fél évre . . . . . 2 frt.</div> <div>Negyed évre . . . . . 1 frt.</div> | <div>Felolós szerkesztő és kiadó-tulajdonos:</div> <div>Nagy László.</div> <div>Segéd-szerkesztő:</div> <div>Hutinka Sándor.</div> | <div>Szerkesztőség és kiadóhivatal:</div> <div>Sz-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is czimzendők.</div> <div>Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.</div> |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

## Társas estélyek.

Sz-Somlyó, 1888. november 20.

Beköszöntött a tél s vele együtt az unalmas esték, melyek a szűk családi körre utalják az embert.

Korántsem azt akarjuk ezzel azt mondani, mintha a családi kör nem nyújthatna elég tápot a kedélynek s az elmének a szórakozásra; sőt meggyőződésünk, hogy a fogékony kedélynek egyedüli öröme és boldogsága az, a mit a négy falor belül az a „kis világ“ nyújt, a melyről a költő urak olyan sok szépet énekelnek. „Quot capita, tot sensus“, — e közmondás mentsen meg bennünket ama kényes feladattól, hogy párhuzamot vonjunk a társasestélyek s a családkörben eltöltött órák örömei között s azokat egymással szembe állítva, összehasonlításokat tegyünk, egyik vagy másikat előnyösebbnek tüntetve fel.

Hisz mi a társas összejöveteleket csak fűszernek tekintjük, a melyből csak kevéssel s okszerűleg kell élnünk; de e kevésre mulhatatlan szüksége van testnek, léleknek egyaránt.

Ilyen szempontból, de másfelől a társulás szempontjából is valóságos missziót tulajdoníthatunk a társas estélyeknek, melyek hivatva vannak az egymást csak a közélet küzdporondjáról ismerő; különböző érzésű és gondolkozású egyedeket egy közös körbe vonni össze, a hol a szellem és kedély egész más alakjában nyilvánul, — azon alakjában, mely egymásnak becsülésére és szeretetére indíthatja a közéletben az érdekek ezer ágai által egymástól elkülönített, sok esetben pedig egymással az érdekek közösségénél fogva szembeállított egyedeket.

A társulás eszméje ma is azon lobogóra van fel írva, mely alá hajdan a miveltség, a

nemzeti nyelv, a tudomány s ha szabad öszintének lennünk az illem gladiatorai sorakoztak s mert nincs ember, a kitől valami jót elsajátítanunk, ellesnünk ne lehetne, a társas összejövetelek — a hol mindenki kellemes oldaláról igyekezik bemutatni magát — azok, melyeknek a finom érzékű emberek legszebb tulajdonságait köszönhetik.

A mi viszonyaink szerint azonban mindezen kívül még egy igen fontos körülmény az, mely bennünket sürgetőleg int arra, hogy társuljunk, keressük mentől sürűbben az egymással való érintkezést.

Az egészséges társadalmi élet főfeltételét látjuk ebben, a mely minden jónak, minden nemesnek kutforrása. Egymagunkra hagyatva gyengék, erőtlének vagyunk arra, hogy a közügy javára munkálkodjunk, míg az egyesített erő csodákra képes.

Szilágy-Somlyó város társadalmi életében azonban egy idő óta — sajnosan kell tapasztalnunk — bizonyos szakadárság állott be. Ritkák az ugynevezett családias összejövetelek, melyeknek bensőségében, egyszerűségében és keresetlenségében van a vonzerő. E helyett a költséges bálók kezdenek uralomra vergődni, melyekről tapasztalnunk lehetett, hogy kevésbé is vezetnek a kívánt eredményre; mert a már ugy szólván hivatalosan bevett egy-két bálon kívül bizonyalig-alig sikerül valamelyik; kivételével azoknak, melyek valamely erkölcsi cél elérésére lettek rendezve sigy támogatásuk is morális kötelesség.

Igy közönségünk maga mutatja meg a helyes utat s csak dicsérsnünk lehet szeretett polgármesterünk éles látását, midőn felismerve egyfelől a társas összejövetelek fontos célját, másfelől a társadalmi élet pangásának okát, módot iparkodik nyújtani arra, hogy a vege-

Meszesen be és el a Székelyföldre s végig rezg a hazafi szíveken, hisz az ünnepelt férfi br. Wesselényi Miklósnak már csak nevére is fel kell dobognia minden hazafi szívének; annyival inkább azokénak a kik — fájdalom már kevesen — szerencsések valánk láthatni egykor a szabadság mártírját — a „tizenkettő“ egyikét a nagy Wesselényi Miklóst; keblünk örömtől dobog fel, a fiuban feltámadni látva a haza egykori nagyfiát.

Hadd sorakozzam én is a messzi távolból innen a Székelyföldről a tisztelgők soraiba s hadd mondjak, hadd beszéljek el a multból egy epizodot, a mely ama gloriának, a mely nagy Wesselényi Miklós hazafi homlokát környezé, egyik fénypontját, nagy jellemének egyik nagy vonását tárja eléinkbe. Vajha lelkesedni tudnánk e rideg korban; vajha nyomdokán haladhatna a jelen s késő nemzedék!

1848. május 29-én nyílt meg az „akkor utolsó-nak hitt“ hongyülés — reménynyel, aggodalommal. Ott voltak, még java korukban, a férfi erő teljében Erdély „Vándor pártotá“-i — ki ne ismerné hírből névből is; ott az erősek legerősebbje b. Wesselényi. Ott volt Erdély ifjusága, a Magyarhonból bejött lelkes ifjakkal. Az országház (redout) háttérében és a karzaton ünnepi díszben nemzeti jelvénnel, kokárdákkal a lelkes honleányok: kimondhatlan kinosédes várakozásban május 30-án, midőn az „Unió“-ról megkezdődött a tanácskozás. A hazafi szívekben addig nem érzett, nem látott lángban csapott fel a lelkesedés tüze, midőn az Unió „egyhangulag“ elfogadtatott. Toll méltólag nem képes leírni — a művész láng esete kellene ahoz — az ünnepi díszbe öltözött Kolozsvár képét . . .

A lelkesedés árja az utcákról és nyilvános közhelyekről rendre-rendre a házakba, a szívekbe vonult vissza. A távolból jött ifjuság a szélrózsa

táló erők egy közös célból egyesüljenek. S ha a cél nem is volna egyéb, minthogy egy néhány unalmas téli estén a különböző családok egy nagy családi kört formálva az estét kellemesen töltsék el, még ez esetben is helyeselnünk lehetne azt; annál inkább helyeselnünk kell pedig, midőn — mint arra nem egy példát tudnánk felhozni a multból is, — egy-egy ily estélynek sok üdvös kifolyását érezhetjük más téren, a közügy és jótékony-ság különböző ágainál.

Azon értekezlet tehát — melyről lapunk más helyén emlékeztünk meg, — s mely polgármesterünk felkérésére összegyűlt, hogy a közönségre számítva módot és eszközöket keresen társas életünk felrissítésére, nem végez hálátlan munkát és nem kicsinyes cél az, melyet a feladat sikeres megoldásával végeznie adatott. A társas élet egy hatalmas emeltyű, mely imponáló erő azok kezében kik azt felhasználni tudják s nem hízolgés, ha bevalljuk, hogy épen a polgármester ur személyében oly feje van a rendezőségnek, ki tapintatának s mindenre kiterjedő figyelmének sokszor jelét adta e téren is.

A baj, mely társadalmi életünk csiráján rágódott jó orvosára fog lelni benne. S ha a kör felismerése már félig-meddig biztosítja a gyógyítás sikerét, szabadjon remélnünk, hogy az alkalmazott gyógyszer egészen megfogja hozni azt, a mire titkon mi is áhitoztunk, a — gyógyulást.

### A halálos ítélet.

A mióta a büntető-kodex életbelépett, statisztikailag kimutatható, hogy a halálos büntetésre szóló ítéletek, a bűncselekmények szaporodása folytán, emelkedőben vannak.

irányaiban eloszlott, hogy tovább vigye a lelkesedés tüzét. Csak kevesen maradánk ott, hogy jelen legyünk az országgyűlés további tárgyalásain.

Ott ültünk az üres karzatban a IV-ik törvény-cikk meghozatalakor. Az urbéri szolgálat és tized eltörlése kimondatott; a jobbágyok örök felszabadítása elfogadtatott. Az elnöki kijelentést csak halk „éljen“ követte.

Feláll erre a nagy mártir hazafi b. Wesselényi s az elkeseredés hangján szól: „Uraim! Soha se hittem, hogy egykor világának elvesztése vigasztalásomra szolgáljon. Most elértem ezt; mert midőn, egy ily a Krisztus és a Szabadság szellemétől illetett törvényt mond ki egyhangulag az országgyűlés: falakat repesztő örömríadalmak kellene visszhangozni. S midőn ez nem történik: jól esik hímem, hogy üres e terem, üres e karzat s vigasztul szolgál nekem, hogy meg nem cáfolhatnak szemem!“ — Az elnök nyugtatta meg a nagylelkű hazafit, azon nyilatko-zattal, hogy csakugyan üres a karzat. (Alig voltunk 5—6-an.

Igy érzett, így szólott egy Wesselényi Miklós annyi jobbágyok ura, — s egyhangulag hozták meg az örök felszabadulás törvényét az országgyűlés tagjai, mind megannyi földesurak. És mégis sokáig tartotta magát s még ma is tartja lelketlen bujtogatók miatt azon tévhit, mintha nem az ország rendei szabadították volna fel a jobbágyokat! Tanuljon, lelkesedjék a jelen nemzedék a mult nagy alakjaitól, olykor-olykor fel-fel elevenítve azoknak dicső tetteit!

Boldog az a család, az a maradék, a mely ily ősökkel dicsekedhetik. Legyen azért ilyen boldog a Tizenkettődik Wesselényi az új főispán!

Nagy Sándor.

## TÁRCZA.

### Emlékkönyvbe.

(W. Emiliának.)

Tied a jövőnek ragyogó világa,  
Az enyém a multnak letarolt viránya.  
Az enyém az élet, a tied az álom,  
S míg én a valónak sivatagját járom  
Tied az ábrándok világába vezet:  
Leány, leány! azért fogjunk együtt kezét.

Virágokkal ékes az ábrándok kertje,  
Ezer színes virág illatozik benne . . .  
Szédjük le sorjába, fonjuk koszoruba.  
Egyik jó lesz a te halvány homlokodra, —  
A másik meg nekem. Nekem is kell, hiszen  
Szerető hitvesem sirhalmára viszem.

Hamvai Sándor.

### A „Tizenkettő“ egyike.

Hidvég, 1888. nov. 10.

Hazafias főuri családaink közül nem egy vés-hetné címerében jeligéül, hogy: „Nubia oroszlánja nem szül gyáva nyulat“ De jogosultabban egyik sem, mint a Wesselényiek.

Az a hazafias öröm, a melytől feldobog ma Szilágy megye szíve: a hazáé és édes mindnyájunké, kik még emlékezni és reményleni tudunk. Az a lelkesedés lángja, a mely ma ott a szívekből feltör s szelentyüt keresve a küldöttségek tisztelgő ajkain üdv kívánságával árasztja el az új főispánt, (át tör a

\* Nincsen az a körülmény a családi életben, melyre a „Magyar Háziasszony“ című hetilapban kellő utmutatást nem találhatnánk. E lap változatos tartalmával felöleli a konyhát, a gazdaságot, az egészségtant, a kertészetet, a kézimunkát, a divatot, szóval mindazt, a mi jó gazdaságony előtt csak érdekelhet birtokos a hivatás szakorok, kik tollukkal e változatos rovatokat támogatják, elengedő biztosítékot nyújtanak a lap által adott tanácsok hasznavehetősége felől. A „Magyar Háziasszony“ előfizetési ára a „Munka Után“ című szépirodalmi melléklettel együtt egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. s a kiadóhivatal (Budapest, nagy korona-utca 20. sz.) melyhez az előfizetések legelőszérűbben postautalványon intézendők, kívánatra bárkinek ingyen és bérmentve szolgál mutatószámokkal.

## CSARNOK.

### A fény árnyai.

Csak az agglegények nem ismerik és nem tudják, hogy mily boldog és mily fényes állapot a völegényi állapot. Az igaz, hogy e fény árnyait sem ismerik.

A fiatal ember gyűrűvel az ujján, úgy él, mint a hal a vízben. A menyasszonyi háznál keresik a kedvét, megkérdik, hogy melyik a kedvenc étel; a mama folyton mosolyog, a papa kedves ösémnek és fiának szólítja, a nővérek elhalmozzák kézi munkákkal, a fivérek mindig mellette vannak s ha jön, ha megy, mindig kap egy-egy csókot arájától, vagy legalább is egy forró kézszorítást és egy szerelmes pillantást.

Azonban e fényes állapotnak is vannak árnyai. A mai világban nagyon is szigorúan veszik azt a mondást, hogy: „adok, hogy adj.“ A völegénynek is nagyon gyakran meg kell szenvednie azt az utazást, melyet az eljegyzéstől az oltárig tesz.

Nemcsak a jegyesének van lekötelezve udvariassággal, szerelmmel, hanem vigyázni kell arra is, hogy az atyafiak valamelyikét meg ne bántsa. A mamák szeszélyeit, a papák szokásait ép úgy kell tanulmányozni, mint a néni macskájának vagy ölebecskájának tulajdonságait s a nővérecek, fivérecek cukros étvágait ép oly pontosan ki kell elégíteni, mint saját hitelezőit.

Legsötétebb a völegény helyzete akkor, ha nagy a familia, sok a bácsi és néni, mert akkor a völegény és menyasszony jövő boldogsága valószínűleg országgyűlési tárgyalást képez, a melyhez okkal-móddal még a néniknek régi imádói is szólhatnak.

Ha a papának és mamának rögtön megtetszik a kandidatus férj, mihelyt bedugja az orrát a lányos ház ajtaján, akkor talán még többet kell szenvednie a völegénynek, mintha a papa vagy a mama csak lassan szokik ahhoz a gondolathoz, hogy leánya udvarlóját a völegényi piedestálra helyezze.

Az imádott atyja például szeret sakkozni vagy dominózni s szereti a saláta-főzeléket, vagy a gombamártást; akkor az első kérdés rendesen ez szokott lenni:

— Szeret sakkozni, dominózni?

Az udvarias ifju, kinek e házikisasszony megtetszett az első látásra s kinek komoly szándékai vannak, e kérdésre természetesen igennel felel. A legelső ebéd alkalmával torkig eszi magát saláta-főzelékkel és gomba-mártással, habár legény-életében ezt az eledeleket meg sem izlette.

A papa ezzel ki lett elégitve. Leánya jövő boldogságát tökéletesnek látja s azért, a mint csak szeret ejtheti, sakkozik vagy dominózik a kandidatus férjével.

Azután, vagy talán előbb is, következik a mama szenvedélye. A mama soha sem olvas újságot, de szereti a híreket, a pletykát. Ha a fiatal ember a házba léptekor véletlenül eltalálja, hogy a szomszédasszony rendtelenségéről a mama legjobban szeret hallani s az ifju mindjárt ezzel kezdi, akkor tökéletesebb ember nem lesz nálánál a mama szeméi előtt. De e mellett ügyelnie kell arra is, hogy kiemelje a mama családját, terjedelmes és híres atyafiságát és megdicséri az ételeket, miket először eszik a háznál.

Aztán jönnek a nagyobb és kisebb fivérek és nővérek. A Karika már régóta aspirál egy fa lóra, az Evelinke szereti a bonbont, a Klárka az árpacukrot, a Sándor a szép könyveket, stb. Egy ildomos völegény már az eljegyzés utáni napon hoz falovat, bonbont, árpacukrot, képes könyvet s akkor biztos lehet, hogy az apró népség imádni fogja és sohasem hagyja négy szem közt aráját.

Lassan-lassan meg kell ismerkednie a rokonsággal is. Az egyik bácsi nagy hazafi s folytonosan szidja a kormányt, a másik melle tele van rendjelekkel; az egyik néni végig olvasott minden rémregényt s folyton arról szeret beszélgetni, hogy a

velencei dóm fődelek borzasztó meleg lehetnek nyáron, a másik néninek egész állatsereglete van, a doromboló macskától kezdve egészen fel a majomig. Jaj annak a fiatal embernek, ki csak véletlenül is ráhág a „Zizi“ lábaira, vagy a cicát लेकरgeti a kanapéról, vagy pláne a majomról olyképpen nyilatkozik, mintha az erős illatot terjesztene kalitájában. De ha a mókust oda szoktatja vállaira, a kanárnak cukrot hoz minden reggel s a Zizinek új nyakraválót vesz, akkor biztos lehet, hogy a tanti haláláig fogja pártfogolni.

A magát ennyire megkedveltetett fiatal ember azután biztos lehet, hogy sohasem hagyják együtt imárottjával, a nap bármely részében tegyen bár látogatást. Először a mama kérdezi ki, hogy mi újság van a városban s hogy mit evett tegnapi X-eknél. Azután a papa jön és egy párti sakkra hívja kedvencét. Alig fejezik ezt be és a legkisebb családi hajtás ráül a térdjére, hogy lovagolási szenvedélyt kielégítse, az idősebb megmutatja könyveit. Az Evelinke kikotorázza zsebeit, mikben mindig kell lenni édességeknek. Az imádott pedig mindezekre mosolyog és csak tekintetével beszélhet. Nem volt még egyetlen szabad pillanatuk sem, hogy megmondták volna egymásnak, hogy szeretik egymást.

Ha a gyerekek eltávoztak, jön a nagynéni a rémregények rémes történetével, a borzasztó gyilkosságokkal s legjobban, ha az ifju völegény úgy tesz, mintha olvasta volna e regényeket, mert ellenkezőleg el kell olvasnia azokat, ha csak nem akarja, megsérteni a tanti izlését és műveltségét.

S mikor már egészen nyakig vannak Monte-Christo kalandjaiban, a gályarab szenvedéseiben, vagy a narbonnei kastély borzasztó titkaiban, belép a másik tanti ezzel a szavakkal:

— Elhoztam a maga kedvencét!

Es ezzel egy kócos pincsit vagy egy vedlett macskát nyom a fiatal ember ölébe. Es míg az ölebe tett pincsit vagy macskát cirógatja, okvetlenül végig kell kérdeznie az otthon maradt kedves házi állatkák egészségét és a távollévőkről oly kegyelettel és szeretettel kell megemlékeznie, mintha egész életében azok lettek volna összes érzelmeinek tárgyai.

Végre a hosszú tojástané között eljut ama boldog pillanatra, melyben az esküvő napját meghatározzák. A papa őszkor, a mama tavaszkor, a bácsik télen, a tantik nyáron akarják. — Egyik azt mondja, hogy Y. grófhölgy is őszkor járult az oltár elé, a papa a salátafőzelék kedvéért a május hónapot ajánlja, a tanti a nyarat, mert a mókusa ekkor legszebb és a kanári is akkor fütyöl legjobban: a másik tanti megnézi az egyik rémregényben, hogy mikor esküdött örök hűséget a hősnő és a hős s akkor azután olvasottsága összes súlyával oda hat, hogy a menyegző azon napon tartassék meg, mikor annak a rémregény hősnéke volt az esküvője.

Nagy nehezen megegyeznek abban, hogy az Evelinke születésnapján legyen az esküvő. A papa örvend, mert ez a nap május végére esik, a mikor a legtöbb és legszebb saláta és gomba van.

A völegény persze nem szólhat bele a legsajátabb ügyébe, mert nagyon kollizióba és aprehenzióba jöhetne a rémregényes, vagy mókusos tantikkal, a salátás papával, vagy az árpacukros Evelinkével.

Örül neki, hogy már eddig eljutott, gondolván, hogy ezentul már egyedül lehet arájával néhánha. Oh dehogy! Most is csak úgy van, mint régen. El kell beszélnie mindennap az újságokat a mamának, sakkozni kell a papával, gyilkosságról beszélni az egyik s verebéről a másik tantival és soha nem lehet négy szem közt arájával. Alig várja az esküvő napját, de a kelengye lassan készül, mert a rémregényes tanti minduntalan újabb meg újabb indítványokkal áll elő s mert a mókusos tanti forszirozza az esküvő elhalasztását, mert az esküvő napján egy kanárit akar adni az új asszonynak. Az elajándékozandó kanári pedig most éli csecsemőkorát. Még szopik.

A völegény keservesen tapasztalja, hogy a fénynek mennyi árnya van! Talán ott is hagyná a fényes állapotot, ha nem szeretné úgy aráját. De így tűr türelemmel, szótlanul!

Talán csak vége lesz egyszer ennek a tojástanéknak.

A véletlen végre segít. A mama egyszer arcából kikelve tér haza a piacról s a családot éppen együtt találva, minden bevezetés nélkül így pattan a papára:

— Kelengye ide, kelengye oda, nem várok, az esküvőnek a jövő csütörtökön meg kell lennie!

Honnét a mamának e határozottsága, holott eddig ő halasztgatta.

Könyön megfeythető dolog! A szomszédasszony azt beszélte, hogy ebből az esküvőből semmi sem

lesz! A mama megakarja mutatni, hogy azért is lesz A völegény örül. Végre közeleg a rémregényektől, dominóktól, mókusoktól, árpa-cukorkáktól, bonbonoktól való megszabadulás órája és már a jövő pénteken egyedül lehet imárottjával.

Az esküvő megtartatik.

Alig virrad meg a péntek, a kis sógorkák és sógornők ajtóstól rohantak be; a rémregényes tanti ijedt képpel, mert valami rémest álmódott az ifju párról — mint a milyen történt a „Karbunkulus szemü ara“ című regényben; a másik tanti elhozta a szopós kanárit vattába göngyölve, a papa egy sakkkal és dominóval rukkolt be, a mama örömtias arccal mesélte, hogy milyen boszut állott a szomszédasszonyon — s ott maradtak a fiatal pár nyakán egész pénteken, a mikor a völegény egyedül akart lenni!

Mikor mindezt tapasztalja az ifju férj, megcsóvalta a fejét, mert soha sem hitte volna, hogy a fény árnyai még a házasetbe is benyuljanak!

Mennyit is kell kiállani a férfinak, míg nőssé lehet! Sok fényt, boldogságot... de sok egyebet is! És mégis azt mesélik, hogy a völegény-állapot valószínű eldorádó!

Robin.

### Szerkesztői üzenetek.

Z-y Gy-ának, Szegeden. Köszönöm meleg, szívből jövő soraidat. A beszélt is várjuk. Örvendek, hogy még most is a régi jó fiu vagy! A farságon nem vehetnők valami hasznodat? Egy kicsit nem látogathatnál felénk?

„Zöld béka.“ Mitán ön — mint kijelentette, — mindenestre szerk. üzenetet vár, tudatjuk, hogy a költészet mozarából felhangzó kurattyolás nem üti meg a „léniát.“ Hogy azonban a postabélyeg kárba ne vesszen, itt közöljük. Gyönyörködjek benne:

N E M.

I.

E — szív lett átka szerelmemnek;  
E — szó tépte szét szívemet;  
Virágzó jó kedvben valék.  
S, a „nem“ vitte el kedvemet.

II.

Kietlen pusztá az élet.  
Bár csak szívem repedne meg.  
Győzni akar de nem lehet.  
Érzem, hogy egy sohajjal megreped.

III.

A nem vitte el életemet  
Bár („nem-met“) mondanom nem kellett  
De a sors sokat végezhet.  
Ha közönyel egy szívet repeszt meg.

... Most már csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit szólna mindezekhez a — férje?

Kabos Edének. Adj életjelt magadról! Örömmel látnánk lapunk hasábjain és szívesen olvasnánk egyetmást felőled is. Az első izenet részben neked is szól.

„Fáj a szívem“ Ne képzelődjék! Önnek legfeljebb a gymra fáj.

Nincs többé fogfájás!! Könnyen vérző beteg és gyulladt foghúst gyógyít és erősít, a fogkövet eltávolítja és képződését megakadályoz; a szájbúzt azonnal megszünteti napontai használatánál cs. és k. udvari fogorvos és udv. szállító, valódi

**Dr. POPP** világ-hírű Anatherin szájvize

kétszer oly nagy palaczkokban mint eddig.

Ezzel egyidejűleg alkalmazandó

**Dr. Popp** fogpasztája, mely a fogakat folyton

egészséges és szép állapotban tartja.

**Dr. Popp** Anatherin fogpasztája, mely a legjobb

és legfinomabb szor a fogak tisztán tartására és a foghús megerősítésére

**Dr. Popp** fogporá ragyogó fehérségű fogakat köl-

csönöz, anélkül, hogy mint más fogporok

a fogak zománcozát megsértené.

**Dr. Popp** növényesszappana a legjobb gyógy-pipere

szappan, mindennemű bőrkütsések ellen és

különösen fődőkhöz.

**Dr. Popp** napraforgó [szap-] (nem glicerín) A

Vénus [pana] legújabb és a legfi-

nomabb divat-pipere szappanok. A bőrt bárszönyfinomá-

teszik.

A r a k: Anatherin-szájviz 50 kr. 1 frt és 1 frt 40 kr.

Anatherin fogpasztáa téglében 1 frt 22 kr Aromatikus fog-

pasztáa 35 kr. Fogpor dobozban 63 kr Növényesszappan 30

kr. Napraforgó szappan 40 kr. Venus szappan 50 kr. — E

szerek kaphatók Szilágy-Somlyón: Szalgháry J. és

J ó z s a Gy. gyógyszereszeknél. 1-12

**Dr. POPP J. G. udv. fogorvos urnak.**

Cs. és kir. kiz. szabadalmazott Anatherin-szájvizét

vegyészeti tanműhelyemben a legszorgosabb vegyi vizgá-

latnak vettem alá, melynek eredménye, hogy:

Anatherin-szájvize kizárólag a legjobb minőségű

alkatrészekből áll, melyek a nékik tulajdonított gyógy-

erővel teljes mértékben bírnak és tudományos tapasztal-

atok alapján kellő szakértelemmel vannak összeállítva,

ugy hogy e szájviznek használata bármely fog- és szájb-

ajkánál általában az igazsághoz képest bárkinek a leg-

melegebben ajánlható.

**Dr. Werner,**

a boroszlói vegyészeti intézet igazgatója, gyógyszerész

és hites vegyész